

[Ingomar Petersen.]

der står i stk. 8, for så vil han slet ikke forstå, at han har skrevet det, der står her i bemærkningerne.

Hr. Knud Damgaard var inde på, hvem der kan lave disse arbejder. Det er jo meningen med det, at nogle håndværkere skal beskæftiges, og det kan ikke være meningen, at venner og bekendte, selv om de ikke hører til husstanden, f. eks. kan gå på måneskinsarbejde her, for så kommer der faktisk ikke en reel arbejdsløs murer, tømrer eller snedker i gang ved et sådant stykke arbejde. Man må have garanti for, at de, der bliver beskæftiget i kraft af denne beskæftigelsesfremmende lovgivning, er organiserede arbejdere inden for byggeindustrien og ikke eventuelle venner og bekendte, der er fikse på fingrene, som på denne måde kan få tilskuddene.

Hr. Christophersen og andre var inde på spørgsmålet, om det skal være en tilskudsordning eller en låneordning, og der kan jo være ting, som kan tale både for den ene og den anden form. For de radikale er det væsentlige, at vi får nogle foranstaltninger i gang, som kan blive til gavn for den ældre boligmasse, som kan sætte beskæftigelse i gang, som i hvert fald minimalt kan sætte 10.000 bygningshåndværkere i gang, med den afledende virkning, at der i andre sektorer — transporterhverv og mindre industrier — yderligere kan beskæftiges 4.000-5.000 mennesker.

Der er vel ingen tvivl om, at hvis man sætter således ind, er der nok folk, som, når de skal i gang med et istandsættelses-, vedligeholdelses- eller moderniseringsarbejde, vil bruge måske lidt flere penge, end der her kan gives som lån eller tilskud, og derfor vil jeg anslå, at det vil lykkes os meget hurtigt at få mellem 15.000 og 20.000 mennesker i arbejde på dette område. Derfor er jeg i modsætning til hr. Christophersen helt sikker på, at det er i byggesektoren, det virkelig hjælper at sætte noget i gang. Hr. Christophersen ved også udmærket godt, at arbejdsløsheden i byggesektoren ligger oppe på 25-26 pct., medens gennemsnittet vel er på 11-12 pct. Her er der virkelig behov for at sætte ind, og ved at sætte bygningshåndværkerne i gang får man en afledende virkning ud i andre industrier; man får ikke nogen afledende virkning ved at forsøge på

at sætte noget i gang inden for eksportindustrien, før man også er helt sikker på, at man kan afsætte sine varer dér.

Problemet med at lave dette administrativt mest hensigtsmæssigt — om det skal være en låneordning eller en tilskudsordning — synes jeg skal diskuteres og vurderes grundigt under udvalgsarbejdet.

Jeg er næsten sikker på, at hvis man lavede en ordning, der i nogen grad lignede det socialdemokratiske forslag, kombineret med de radikale tanker, hvor man lod pengeinstitutterne simpelt hen administrere ordningen og man faktisk lånte pengene de pågældende steder, behøvede vi egentlig fra statens side kun at give en form for rentesikring, betale differencen mellem den til enhver tid værende rente og f. eks. det radikale forslags 7½ pct. Det ville også have den fordel, at hvis renten viste sig at falde, hvad der er tegn til, kunne vi anvende det beløb, vi har, til endnu flere moderniseringer og vedligeholdelsesarbejder. Jeg synes, vi skal overveje denne tanke. Jeg tror ærligt talt, den vil være mest hensigtsmæssig og lettest at administrere.

Jeg håber, vi kan få en hurtig udvalgsbehandling, for det haster at få vedtaget noget inden for dette område. Byggeriet ved i dag, at der er noget på trapperne; de har indtryk af, at der er en velvillig indstilling i folketinget. Der er ikke nogen, der sætter moderniserings- og vedligeholdelsesarbejder i gang, før de ved, om dette bliver til noget. Man holder sig altså tilbage i øjeblikket, og denne uvished må ikke fortsætte alt for længe; vi skal have en hurtig afklaring af dette problem.

Schlüter (KF):

Boligministeren skal ikke være i tvivl om, hvor han vil finde det konservative folkeparti i denne sag: vi går imod lovforslaget, vi mener, at det i enhver henseende er et vanvittigt forslag. Vi mener, at det vil virke fuldstændig urimeligt.

Det gamle ord siger, at lov er lov, og lov skal holdes. Hvis denne lov bliver virkelighed, må vi selvfølgelig gå ud fra, at de fleste, som man plejer her i samfundet, vil søge at respektere lovens regler. Men på den anden side har folketinget nu også en forpligtelse til at skrive lovene sådan, at de ikke indeholder en alt for stor fristelse til at over-